

[Steen.]

kendt som så gode og nyttige, at de pågældende har fået tilladelse til et lotteri. Og når de pågældende nu har fået tilladelse til at bortlodde disse biler, eller hvad det nu er, det drejer sig om, ville det vel være rimeligt og naturligt, om man beskattede dem, der var heldige i dette lotteri, på samme måde som dem, der er heldige i de to lotterier, jeg har nævnt. Såvidt jeg har forstået det — jeg beder om at blive rettet, hvis jeg er forkert underrettet — er beskatningsreglen for de lotterier, jeg nu taler om, denne, at hvor gevinsten andrager over 200 kr., er den for halvdelens vedkommende skattepligtig indkomst, og hvis dette virker chokerende for den, der har fået gevinsten, og han derfor henvender sig til skattemyndighederne med en ærbødig ansøgning om at blive behandlet på en anden måde, så bliver det ikke på forhånd afvist, men så tager man det op til behandling, og nogle benådes med de 15 pct., mens andre pligt-skyldigst må betale det hele.

Der er efter mit skøn en urimelig ulighed i beskatningen med hensyn til de forskellige spilleformer, der her er tale om, og jeg vil gerne henstille til den højtærede finansminister at overveje dette spørgsmål og, hvis det er ham muligt nu, sige mig, om ikke han er enig med mig i, at denne ulighed er urimelig. For alle de grunde og alle de argumenter, der blev fremført for at ændre beskatningen af lotterigevinster, findes også i forbindelse med de bortlodninger, jeg her har talt om, og hvis den højtærede finansminister deler mine synspunkter, vil jeg spørge, om han vil tage initiativet til, at der bliver tilvejebragt rimelighed og lighed i beskatningen af gevinsterne.

Tholstrup: Det må ikke være morsomt for en finansminister, der ellers synes at tage alvorligt på de samfundsmæssige problemer, at skulle være tvunget af sit parti til at fremsætte et forslag om sådan noget gøgl som udvidelse af det fordærvelige lotteri. Jeg føler trang til at gentage, hvad jeg

sagde under første behandling af loven om tipping i 1947, at der i de gamle skolebøger stod, at Struensee indførte det „fordærvelige tallotteri“. Jeg blev dengang afbrudt fra salen med en bemærkning om, at han blev halshugget — og det var vel egentlig heller ikke for meget, når man tænker på, hvad spillelidenskabens har forvoldt af ulykker ned gennem tiderne. Pas på, højtærede minister!

Jeg tænker her ikke så meget på dem, der ofrer en del af deres ugeløn i håbet om at blive lykkeriddere, men meget mere på dem, der er så heldige at vinde, men ikke så heldige at have en så fast karakter, at de kan tåle at vinde. Mange gevinster bliver omgående festet og drukket op med deraf følgende hovedpine eller andre efterveer. Større gevinster har tilbøjelighed til at sætte fluer i hovedet på vinderen, så han opgiver lønnende og godt arbejde for at prøve lykken på andre felter end lotteriet — men uden erfaring. Pengene bliver ofte brugt i løbet af forbavsende kort tid, og lykkeridderen vender da tilbage for at genoptage sin tidligere beskæftigelse, men han har allerede nået på den korte tid at få dyre vaner og kommer aldrig mere til for alvor at passe ind i sin gamle stilling og sit tidligere milieu.

Det er ikke så få gange, man læser i avisen, når et retsdrama rulles op, at det begyndte med en lotterigevinst. Jeg skal iøvrigt ikke stå her og moralisere og tale mod spil alene udfra moralske grunde, men meget mere udfra nationaløkonomiske grunde.

Der spildes en masse tid på spil af alle slags, og mange mennesker får den opfattelse, at man kun er i stand til at skabe sig en selvstændig virksomhed, hvis man er så heldig at vinde i lotteriet, og at det er håbløst at arbejde sig frem til resultater. Jeg vil indrømme, at man fra statens side gør alt, hvad man kan for at hindre ungdommen i at arbejde sig frem til selvetablering med det skattesystem, der straffer flid og dygtighed og ligefrem præmierer dovenskab.